

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Abonamentul:

Pe un an 40 coroane. — Pe șase luni 20 coroane. — Pe trei luni 10 coroane.
Ziarul apare Marțea, Joia și Sâmbăta

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», Strada Măcelarilor Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

== Prețul inserțiunilor, după învoeală ==

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiu, Strada Măcelarilor Nr. 45.

Necesitatea unei societăți misionare ortodoxe

De Sanda Dr. I. Mateiu.

Nu voi m'ați ales pe Mine, ci eu v'am ales Mie și v'am rânduit ca voi să vă duceți și rod să aduceți și rodul vostru să rămâie. *Ev. Ioan XV 16.*

Războiul cel mare a lăsat în urmă multă ruină și multe inimi rănite. Sfortările oamenilor de stat conlucrează pentru restabilirea echilibrului economic și revenirea la viața normală. O datorie mai sfântă se impune acelor, ce sunt chemați să vegheze asupra sufletelor oamenilor și să nutrească flacăra credinței, care pâlpăie și se sbuciumă în suflul aprig al patimilor deslătuite.

Creștinii sunt desorientați. Triumful cauzei drepte a fost pentru mulți un îndemn la nou curaj și încredere în principiile enunțate de religia noastră; totuși, viziunea întunecată și covârșitor de dureroasă a cruzimilor îngăduite de cerințele luptei, a urii, viclesugului și prigonirilor, de cari s'a arătat omul în stare, pe alții i-a umplut de desnădejde.

Domnul Isus a cunoscut și mai bine adâncul răutății omenești, dar tot ne-a iubit și a murit pentru noi, căci știa că prin El e nădejde de mântuire. Și de aceea, nouă nu ne este îngăduit să ne descurajăm, ci dimpotrivă să ne unim într'o operă înălțătoare de primenire a sufletelor, prin apa curată a cuvântului Mântuitorului nostru.

Acesta este terenul, pe care trebuie de azi înainte să-și desvolte rodnică activitate vrednică preoțime a Ardealului, căreia marile evenimente din urmă i-au încununat, în mod fericit, bogata operă de naționalism.

Iată de ce doresc să revin asupra problemei întocmirii unei societăți misionare, care înjghebându-se aci din elemente oțelite în luptă și întărite în credința strămoșească, va putea trimite apoi raze de lumină și de sănătate peste întreaga Românie mare.

S'au făcut încercări de astfel de organizări în Țară. Au venit misionari străini (americani și francezi) cari au ținut prelegeri chiar la universitate și au entuziasmat trecător pe studenți prin propunerea de a se întemeia și în România o ramură a marelui Asociațiuni a tineretului creștin (The young men and women Christian Association), al cărei președinte e d-l Mott și care acopere întreg globul pământesc cu rețeaua nenumăratelor sale instituțiuni așa de folositoare.

În București în 1915, am venit în contact cu o doamnă misionară, care în-

cepuse o astfel de operă în Sofia și izgonită de război, venise să cerceteze terenul și în România. La cererea d-sale ca să colaborez cu ea am refuzat categoric, arătându-i cât de artificială ar părea o astfel de Asociație, întocmită după tipicul străin și protestant și asigurându o că mult mai firesc va fi pentru noi ca din însăși evoluția noastră religioasă să izvorască astfel de instituțiuni, cari să-și aibă un caracter cu totul național și special bisericii noastre de răsărit. Iar numai în cazul când ne vom fi organizat, conform temperamentului rasei noastre, ne vom coaliza în marea mișcare mondială.

Acelaș lucru îl susțin, când mă gândesc la organizarea mișcării misionare, de care am mai vorbit în Telegraful Român. Aceasta trebuie să pornească dela noi.

În cursul războiului ne-au cunoscut mulți străini și nu puțini au rămas îngrijați de amoralitatea și indiferența religioasă, în care trăim. În Occident opera misionară va lua un avânt deosebit, după cum s'a întâmplat în totdeauna în urma evenimentelor mari aducătoare de durere în obște. *Să avem ambiția națională să nu vie străinii să ne spuie ce să facem în casa noastră.* Să ne pornim noi singuri cu credința că Dumnezeu ne va ajuta. Să învățăm dela ei, să ne inspirăm din metodele lor, dar întreprinderea noastră să aibă suflet românesc.

Iată de ce cred de o imperioasă urgență necesitatea de a forma în cât mai scurt timp misionari clerici și mireni. Ei și ele vor căuta să atingă pe acei ce se țin în afară de biserică.

Prin închisori zac mulți nenorociți, cari își ispășesc greșelile și se consumă sufletește în fața perspectivei unui viitor compromis fără nădejde. Cine merge la ei să le amintească cuvintele înviorătoare ale apostolilor:

«Dacă mărturisim păcatele noastre El este credincios și drept ca să ne erte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate... (Ep. I. Ioan I. 9). Și dacă va fi păcătuit cineva, avem mijlocitor la Tatăl, pe Isus Hristos cel drept și El însuși e ispășire de păcatele noastre, dar nu numai de ale noastre, ci și de ale lumii întregi (Ep. I. Ioan II) ... prin credință în al Său sânge... Ep. Rom. III, 25».

Prin spitale zac mulți cari se sbuciumă în ghiarele durerii și se simt triști până la moarte în atmosfera impresionantă a sălilor mari. Cine merge la ei să le ducă o rază de soare, cuvinte mângăietoare, un surâs blajin și elixirul nădejzii creștine?

Prin mahalalele noastre, în locuințe nesănătoase sunt mame cari trăesc în in-

tunerecul neștiinței și cari de multe ori își nenorocesc odraslele trupește și sufletește, neștiind cum să-i îngrijască și să-i crească. Cine merge la ele să le lumineze, să le învețe și să le deștepte la o dragoste mai conștientă și mai înțeleaptă pentru copiii lor?

Și, în sfârșit, lumea toată la noi are nevoie de o talmăcire proaspătă și logică a adevărilor creștine.

Trebuie să provocăm — în aceste vremuri materialiste — o preocupare religioasă, care să readucă pe nepăsători în sânul bisericii. Religia noastră nu mai trebuie prezentată ca un simplu conglomerat de principii etice, severe și salutare. Aceasta a fost legea în curătenia ei aspră și utopică; dar prin Hristos a venit «harul și adevărul» și harul lui Dumnezeu e nespuse de bogat. Aceste bogății sune ale noastre.

Creștinul nu are numai obligațiuni, dar și privilegii nenumărate, pe cari trebuie să le cunoaștem, pentruca să găsim în satisfacția ce rezultă din ele, puterea ca să urmăm calea crucii și să nu desperăm când cădem sub greutatea ei. Multe sunt isvoarele artificiale de bucurie, bogăție, onorurile, plăcerile lumesti... Toate amare și otrăvite. Dar puțini sunt aceia, cari simt în tot adâncul ei fericirea de a fi creștin, de a cunoaște adevărul, de a fi mântuit, de a te ști un intim lucrător în via Domnului.

Iată lumina nouă, în care trebuie să prezentăm intelectualilor și poporului legea noastră. Să-i desvăluim comorile, să ni le însușim, să le trăim, să le realizăm.

Eu socotesc că trebuie să conlucrăm ca să popularizăm metafizica și filosofia creștină. Altfel, înțelesul tainic al datinilor noastre se va pierde încetul cu încetul, și o să ajungem vremurile dureroase când vor rămânea o formă goală, fără nici un glas pentru sufletele, ce vin către ele ca să caute alinare. Și atunci se vor auzi cuvintele grele ale Mântuitorului: «Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; căci voi nu intrați, nici pe cei care vin nu-i lăsați să intre». (Ev. Matei XXIII, 13).

Svonuri false. Din parte oficială se comunică: Se observă că mulți indivizi caută a răspândi svonuri false, tendențioase. Se aduce la cunoștință, că pe viitor ori cine va răspândi asemenea svonuri și va vorbi sau se va interesa să comunice știri privitoare la mișcări de trupe, va fi imediat arestat și dat judecății.

Astfel s'a răspândit svonul că armata română a primit ordin de la Comandamentul francez a se retrage înapoia Murășului. Acest svon este cu desăvârșire fals și tendențios.

